

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Skal vi tro paa Gud eller paa Athene? eller om Tro og Fornuft

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 42. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_235-txt-shoot-idm938.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vigtigere synes vist nok Indvendingen om Oversættelserne at være, thi det er jo vist, at uagtet al den guddommelige Bistand under hvilken Luther og andre gudfrygtige Mænd have arbejdet, vare de dog ei ufeilbare, og det kunde da synes farlig at bygge sin Tro paa en Oversættelse. Imidlertid, skal Bibelen være for alle, da maa det enten være Guds Villie, at Alle skal lære Græsk og Ebraisk, eller ogsaa Man maa kunne bygge sin Tro paa en Oversættelse, uden at fare vild i Troen og Lærdommen. Gud kunde have aabenbaret sit Ord i et eneste Tungmaal og ladet det fortrænge alle andre, hvor hans Kirke vandrede, Han kunde ogsaa meddeelt Oversættelse Apostolisk Oplysning, og ladet dem bevise den ved Mirakler, men da Han ikke har gjort det, saa maa det være alle Christne Vished, at Gud paa en anden Maade har sørget for, at Ingen mod sin Villie kom til at undvære Hans Sandheds Ord eller forvirredes i Troen, og at denne Maade var nødvendig for at Guds Villie kunde skee og Hans Menighed fuldkommes. Det var ikke vanskeligt at vise hvorledes vi allerede kan erkiende stykkeviis den Guds underfulde Viisdom, som aabenbarer sig i, at Han ikke valgde de Midler, der maatte synes Mennesker de tjenligste; men her ville vi blot see hvorledes Gud, uden det vi kalde Mirakel gav Kirkens Oversættelser Troværdighed. Det skedte nemlig derved, at de forfattedes af redelige og sprogkyndige Mænd og maatte gennem megen Strid tilkiæmpe sig Anseelse. Saaledes veed vi at den latinske Oversættelse i Førstningen var foragtet, at den først ved at gaae giennem Hieronymi Haand og megen Anfægtning, vandt kirkelig Anseelse. Gud lod Jøderne vedblive og Han lod det græske Keiserdom bestaae, indtil Bibelen ved Bogtrykkerkonsten og Tidens øvrige Vilkaar, kunde blive offentlig, ligesom herved og ved Skilsmissen mellem den latinske og græske Kirke, Grundtextens Forfalskning blev umulig, saaledes maatte Latinerne nødes til at lade Oversættelsen være uforfalsket, og nødes til at ændre, hvad der var vigtige Feil. Uagtet altsaa mange Steder i Vulgata vare uforstaaelige, mange noget misforstaaede, saa var den dog ingenlunde forfalsket, ingen falsk Lærdom var indsmuglet deri, ingen redelig Læser stod Fare for at troe Vildfarelse og ingen Saadan fattedes Underviisning om hvad han skulde troe og gjøre. Vist nok søgde Paver ligesom andre Kiætttere at bevise deres Paafund af Skriften, og en Prøve herpaa anfører Atheniensereren, sit venia verbo! (508-9.) men Man lægge vel Mærke til det lille Konstgreb han betjener sig af. 44Enten er Talen om de to Sværd etc., kun Beviis for at Man tit anførde Bibelsprog forkeert, hvorpaa jo Ingen tvivler, eller den skulde vise Frugterne af at tro paa en Oversættelse, og da viser den slet Intet, thi de Ord: Peder! du er Klippen paa hvilken jeg vil bygge min Kirke, her ere to Sværd o. s. v. staae jo ligesaavel i Grundtexten, som i Oversættelsen, naar altsaa Folket vildledtes, da var det ikke fordi de troede Oversættelsen, som var rigtig, men fordi de troede Forklaringen, som var falsk. Det gik da, som det gaaer nu, naar de Skriftekloge anføre Jesu Ord. Ikke Enhver som kalder mig Herre, Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, og nu deraf vil bevise at det ikke er Troen paa Jesus som gjør salig.